

PARKANON ISONEVAN-LYLYNEVAN TUULIPUISTOHANKKEEN VIITASAMMAKKO- JA LEPAKKO- SELVITYS 2021

Lylynevan kosteikko on lepakoiden suosimaa saalistusalueita

Sisältö

1. Johdanto.....	3
2. Tutkimusalue.....	3
3. Viitasammakkoselvitys.....	3
3.1 Viitasammakko ja lajin ekologian yleispiirteet	3
3.2 Lajin uhanalaisuus	4
3.3 Aineisto ja käytetty menetelmä	4
3.4 Tulokset.....	5
4. Lepakkoselvitys	6
4.1. Perustietoa Suomen lepakoista	6
4.2 Aineisto ja menetelmät.....	7
4.5.3 Tulokset	7
5. Lähteet ja kirjallisuus.....	9
6. Liitteet	10

1. Johdanto

Parkanon Tuuli Oy tilasi keväällä 2021 Suomen Luontotieto Oy:ltä viitasammakko- ja lepakkoselvityksensuunnitteilla olevan Parkanon Isonevan-Lylynevan tuulivoimapuistohankkeen vaikutusalueelta. Selvitys kuuluu hankkeen ympäristösuunnitteluun ja ympäristövaikutuksiin liittyviin perusselvityksiin. Tehtävän yhteyshenkilönä on tilaajan puolella toiminut Sonja Telkki ja Suomen Luontotieto Oy:ssä Jyrki Matikainen.

2. Tutkimusalue

Tutkimusalue sijaitsee Parkanon kunnan itäosassa ja pinta-alaltaan tuulivoimama-alue on noin 960 ha. Osa alueesta on entistä turvetuotantoaluetta, joka on metsittymässä. Osa entisestä turvetuotantoalueesta on otettu nurmiviljelyyn ja alueelle on perustettu myös noin 10 ha laajuinen kosteikko patoamalla alue. Kaikki alueen metsäkuviot ovat talousmetsäkäytössä ja valtaosa alueen metsistä on nuoria taimivaiheen metsiä tai juuri taimivaiheen ohittaneita. Vanhoja metsäkuvioita ei alueella ole. Iso osa alueesta on puolustusvoimien suojavyöhykettä ja alue rajautuu länsiosiltaan varikkoalueeseen. Keinotekoisia kosteikkoja lukuun ottamatta vesistöjä ei alueella ole. Muutamien ojien varsilla on hieman leveämpiä pysyvän veden lampareita.

3. Viitasammakkoselvitys

3.1 Viitasammakko ja lajin ekologian yleispiirteet

Tuntomerkit

Viitasammakko (*Rana arvalis*) on pienikokoinen, suurimmillaankin vain noin 5 cm mittainen teräväkuonoinen sammakko. Täysikasvuinen viitasammakko on tavallisesti noin 2 cm tavalista sammakkoa (*Rana temporaria*) lyhyempi. Lajin varmimmat tunnusmerkit ovat kuitenkin takajalassa. Viitasammakon räpylän ulkopuolelle jää 2,5-3 varvasluuta, kun sammakolla enintään 2. Jalkapohjan sisäsyryjän metatarsaalikyhy on kova ja kookas, vähintään puolet sisimmän varpaan pituudesta; sammakolla tämä kyhy on pehmeä ja pyöreä ja alle kolmannes varpaan pituudesta. Selkäpuoli on useimmiten harmaanruskea ja harvakseltaan tummien laikujen kirjailema; vatsapuoli on lähes yksivärisen valkea. Selän sivuilla kulkevat ihopoimut ovat vaaleat. Keskisessä saattaa olla vaalea pitkittäisjuova. Parhaimpiin lajituntomerkkeihin kuuluu kutuaikana koiraiden ääntely, joka muistuttaa uppoavan pullon pulputusta ja on verraten hidas voup, voup, voup... Kuoron ääni muistuttaa kaukaa erehdyttävästi teeren soidinääntä.

Levinneisyys

Viitasammakko on Itämerenalueen ja Venäjän pohjoisempien osien laji. Euroopassa eteläisimmät esiintymisalueet ovat Ranskan luoteisosissa ja Alppien pohjoispuolella. Idässä levinneisyys jatkuu aina Siperiaan saakka. Suomessa pohjoisimmat havainnot ovat Napapiirin pohjoispuolelta. Pohjoisessa viitasammakko on kuitenkin eteläosia harvalukuisempi, kun taas Keski-Suomessa se on paikoin jopa sammakkoa runsaslukuisempi. Erityisen runsas se on Pohjanlahden maannousemarannikon merenlahdilla. Laji voi levitä uusille alueille melko nopeastikin ja esim. Saaristomeren välisaaristoon laji on uimalla levinnyt. Nyt inventoidulla alueella lajia ei liene aiemmin tavattu tai ainakaan julkaistuja havaintoja ei Lajitietokeskukseen ole ilmoitettu.

Elintavat

Viitasammakko on pääasiassa hämääaktiivinen, hitaasti liikkuva saalistaja, mutta voi kostealla säällä liikkua myös päiväsaikaan. Nuoret yksilöt ovat huomattavan päiväaktiivisia. Viitasammakot ovat tavallisesti hidasliikkeisiä ja liikkuvat varsin pienellä alueella. Keväällä ne

viihtyvät kutuvesissään, ja kun eläin on kesällä löytänyt mieluisan paikan, se liikkuu siitä ainoastaan muutaman kymmenen metrin säteellä. Jos elinpaikka on erityisen hyvä, saattaa sammakkopalata samalle paikalle seuraavinakin vuosina.

Talvehtiminen

Etelä-Suomessa viitasammakko hakeutuu horrokseen syys-lokakuussa ja herää huhtikuun tienoilla. Pohjoisempana horrosaika on pidempi. Viitasammakko talvehtii maassamme ilmeisesti yksinomaan vesien pohjissa, sekä makeassa, että murtovedessä. Viitasammakko suosii talvehtimispaikkana suurempia lampia ja järviä, mutta voi talvehtia myös lähteissä ja pienissä lampareissa.

3.2 Lajin uhanalaisuus

Viitasammakko on rauhoitettu ja luontodirektiivin liitteen IV (a) lajina sen lisääntymispaikkojen hävittäminen ja heikentäminen on kielletty. ***(Luontodirektiivin IV-liite: yhteisön tärkeinä pitämät eläin- ja kasvilajit, jotka edellyttävät tiukkaa suojelua. Lisääntymis- ja levähdyspaikkojen hävittäminen ja heikentäminen on kiellettyä.)***

Laji ei Suomessa kuitenkaan ole uhanalainen, vaikkakin erityisesti monet pienten kosteikoiden esiintymät ovat hävinneet mm. rakentamisen ja metsäojitusten vuoksi. Paikoin myös turvetuotanto on hävittänyt suuria viitasammakpopulaatioita. Lounaiselta saaristoalueelta laji on monilta kohteilta nopeasti hävinnyt supikoiran leviämisen ja runsastumisen vuoksi. Erityisesti kutuaikana kosteikkosaalistukseen sopeutunut supikoira voi pienissä populaatioissa aiheuttaa merkittävää haittaa viitasammakoille.

3.3 Aineisto ja käytetty menetelmä

Ilmavalokuvan perusteella alueelta etsittiin kaikki mahdolliset vesilampareet ja leveämmät ojat, joissa viitasammakoita saattaisi esiintyä. Käytännössä kaikki lajille kutupaikaksi sopivat kohteet sijaitsevat Lylynevan vanhalla turvetuotantoalueella. Kohteista laajin on 10 ha suurui-

Alueella ei havaittu viitasammakoita

nen keinotekoinen kosteikko. Tämän lisäksi alueella on pieniä kaivettuja sammutusvesilampia muutamien kohdin. Näiden kosteikkojen lisäksi alueella on metsäojien laajennuksia, joissa on vettä sammakoiden kutuaikana. Kohteille tehtiin kuuntelukäynti 3.5–12.5 välisenä aikana. Erityishuomio kiinnitettiin kohteisiin, joissa kutupaikan ympäristössä on riittävän laajalti kosteapohjaista metsämaastoa tai avointa ympäristöä sammakoiden kesänviettopaikaksi ja saalistusympäristöksi. Kuuntelu ajoitettiin iltaan klo (16.00–21.00) jolloin ilman lämpötila oli korkeimmillaan ja jolloin sammakoiden kutu on tavallisesti vilkkaimmillaan. Ilman lämpötila kuuntelukäyntien aikana vaihteli +7–+12 asteen välillä. Veden lämpötila mitattiin Lylynevan kosteikolta ja se vaihteli +5 ja +8 asteen välillä tutkimusaikana. Rantapenkka oli muutamalla varjoisalla kohteella edelleen jäässä ja roudassa.

Selvityksen maastotöistä vastasi ja raportin kirjoitti FM, biologi Jyrki Matikainen. Maastotöissä avusti Heidi Alho. Raportin taittoi Eija Rauhala. Selvityksen karttamateriaalin luovutti tilaaja käyttöömmme.

3.4 Tulokset

Alueella ei havaittu kutevia viitasammakoita, vaikka ruskosammakoita (*Rana temporaria*) Lylynevan kosteikolla ja sen lähiympäristössä havaittiin jonkin verran. Suurin kutupaikka sijaitsi Lylynevan kosteikon eteläreunalla. Täällä kutevia ruskosammakoita laskettiin noin 50 yksilöä. Myöhemmin kesällä nuoria maalle nousseita sammakoita havaittiin runsaasti myös kosteikon itäpuolella. Koko selvityksen ainoa rupikonna (*Bufo bufo*) havaittiin lepakkoselvityksen yhteydessä heinäkuun alussa. Keskellä yötä tietä ylittänyt kookas rupikonna havaittiin Lylynevan kosteikon laavun lähistöllä. Lylynevan kosteikon ympäristössä on viitasammakoille sopivaa kesänviettoaluetta jonkin verran, erityisesti kosteikon länsipuolella. Laji viihtyy kesäisin melko rehevässä ympäristössä ja kangasmetsistä tai rämeiltä lajin harvemmin tapaa. Lajitietokeskuksen arkistossa ei ole ilmoitettuja tietoja viitasammakosta nyt tutkitulta alueelta tai edes lähiympäristöstä. Pirkanmaan rehevissä järvenlahdissa laji on melko tavallinen ja lintujärvillä laji on paikoin jopa runsas. Ruskosammakko on alueella yleinen. Vesiliskoja eli mantereita (*Lissotriton vulgaris*) ei alueella havaittu.

Ruskosammakoiden kutua

4. Lepakkoselvitys

4.1. Perustietoa Suomen lepakoista

Suomessa on tavattu yhteensä 13 lepakkolajia. Näistä kuuden on varmuudella todettu lisääntyvän maassamme. Yleisin ja laajimmalle levinnyt laji on pohjanlepakko (*Eptesicus nilssonii*), josta on tehty havaintoja Lapin pohjoisosista asti. Muita yleisesti esiintyviä lajeja ovat viiksisiippa (*Myotis mystacinus*), isoviiksisiippa (*M. brandtii*) ja vesisiippa (*M. daubentonii*), sekä korvayökkö (*Plecotus auritus*). Suomen EUROBATS-raportin mukaan viiksisiippojen levinneisyys ulottuu pohjoisille leveyspiireille 64–65 asti, korvayökön ja vesisiipan pohjoisille leveyspiireille 63–64 asti. Edullisilla paikoilla siippoja on kuitenkin tavattu jopa 66 leveysasteen pohjoispuolella (Wermundsen 2010). Muut Suomessa tavatuista lajeista esiintyvät harvinaisempina lähinnä etelärannikon tuntumassa. Puutteellisen seurannan vuoksi kaikkien lajien esiintymisalueita ei kuitenkaan toistaiseksi tunneta tarkkaan.

Suomessa esiintyvät lepakot ovat kaikki hyönteissyöjiä. Ne saalistavat öisin ja lepäävät päivän suojaisassa paikassa. Päiväpiiloiksi sopivat esimerkiksi puunkolot ja rakennukset, jotka sijaitsevat lähellä ruokailualueita. Runsaimmin lepakoita esiintyy maan eteläosan kulttuuriympäristöissä. Laajoilla metsäalueilla ne ovat harvinaisempia, etenkin kun sopivien kolo- puiden määrä on metsä-talouden vuoksi vähentynyt. Talven lepakot viettävät horroksessa. Ne siirtyvät syksyllä talvehtimispaikkoihin, jollaisiksi käyvät mm. kallioluolat ja rakennukset. Osa lepakoista voi muuttaa syksyllä pidempiäkin matkoja etelään talvehtimaan.

Kaikki Suomen lepakkolajit kuuluvat EU:n luontodirektiivin liitteessä IV (a) mainittuihin lajeihin. Tämä tarkoittaa, että niiden lisääntymis- ja levähdyspaikkojen hävittäminen tai heikentäminen on kiellettyä (luonnonsuojelulaki 49 §). Kaikki lepakkolajit on myös rauhoitettu luonnonsuojelulain 38 §:n nojalla. Tämän lisäksi Suomi on allekirjoittanut lepakoiden suojelua koskevan kansainvälisen EUROBATS-sopimuksen, joka velvoittaa mm. lepakoiden talvehtimispaikkojen, päiväpiilojen ja tärkeiden ruokailualueiden säilyttämiseen.

Lepakoiden suurin uhkatekijä on soveliaiden elinympäristöjen katoaminen. Maatalousympäristöjen yksipuolistuminen ja lisääntynyt kemikaalien käyttö vähentävät saatavilla olevaa

Pohjanlepakoita havaittiin alueen itäosan pellonreunuksen alueella saalistamassa

ravintoa; tiiviimpi rakentaminen ja metsätalous puolestaan päiväpiilopaikkoja. Viimeisimmässä Suomen lajien uhanalaisuusarvioinnissa ripsisiippa (*M. nattereri*) on luokiteltu erittäin uhanalaiseksi (EN) ja pikkulepakko (*Pipistrellus nathusii*) vaarantuneeksi (VU). Näistä ripsisiippa on myös luokiteltu luonnonsuojeluasetuksessa erityistä suojelua vaativaksi lajiksi.

4.2 Aineisto ja menetelmät

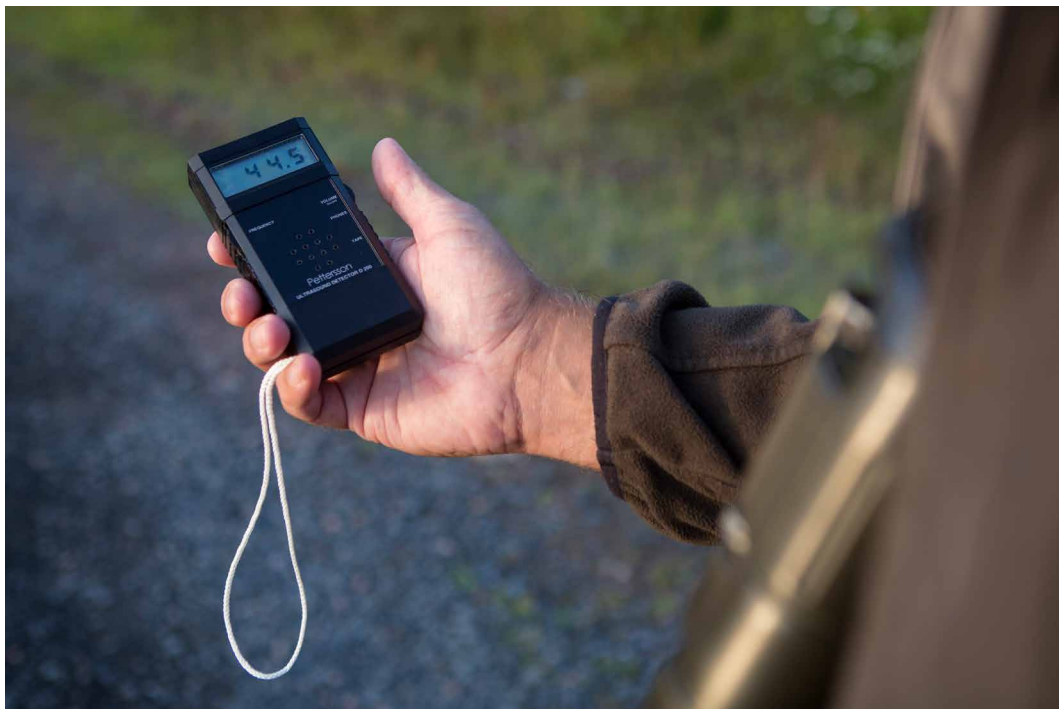
Tutkimusalueella esiintyviä lepakoita selvitettiin 13.6–15.6 ja 14.7–15.7 tehdyillä maastokäynneillä. Kävellessä tehty selvitys tehtiin metsäautoteitä hyväksikäyttäen, eikä umpimetsiä tutkittu. Erityinen huomio kohdistettiin Lylynevan kosteikon alueelle, koska lepakot suosivat vesistöjen reunoja saalistusalueinaan. Alueella tehty lepakkoselvitys toteutettiin näköhavainnoinnin sekä havainnoimalla lepakoiden käyttämiä kaikuluotausääniä ultraäänidetektoria käyttäen. Havainnoinnissa käytettiin Pettersson Elektronikin sekä Anabatin (Anabat Express) valmistamia detektoreita eli ultraääni-ilmaisimia, joilla lepakoiden korkeat kaikuluotausäänet muunnetaan korvin kuultaviksi. Passiivisia, äänittäviä kuuntelulaitteita ei selvityksessä käytetty.

Detektorihavainnointia tehtiin kunakin yönä noin kolmen tunnin ajan vaihtamalla koko ajan detektorin kuuluvuusaluetta (25–50 kHz). Tunnistamattomia ääniä ei selvityksessä havaittu. Lämpötila vaihteli 12–21 asteen välillä ja yöt olivat heikkotuulisia. Alueelta ei ole olemassa aiempaa lepakkotietoa, eikä esim. Laji.fi tiedostoissa ole kirjattuja lepakkohavaintoja alueelta.

Selvityksen maastotöistä vastasi ja raportin kirjoitti FM. biologi Jyrki Matikainen. Maastotöissä avusti Heidi Alho. Raportin taittoi Eija Rauhala. Selvityksen karttamateriaalin luovutti tilaaja käyttöömmme.

4.5.3 Tulokset

Selvityksen aikana tehtiin yhteensä havaintoja noin 15–20 lepakosta (Karttaliite 2). Tutkimusalueen runsaslukuisin lepakkolaji oli odotusten mukaisesti vesisiippa. Pohjanlepakoita havaittiin kolmella kohteella. Hieman yllättäen viiksi/isoviiksisiiipoista ei tehty lainkaan havaintoja, vaikka esim. isoviiksisiiippaa pidetään metsälajina ja lajiparia tavataan Pirkanmaan alueella.

Lepakkodetektori

Alueen kaikki vesisiippahavainnot tehtiin Lylynevan kosteikon alueella. Tyypilliseen tapaan suurin osa havainnoista koski vedenpinnan tai kosteikon päällä matalalla saalistaneita yksilöitä. Yhteensä vesisiippahavainnoita tehtiin noin 15, mutta osa havainnoista koski samoja paikkaa vaihtaneita yksilöitä. Lajin äänen detektorikuuluvuus on vain parikymmentä metriä ja osa alueen luhtarantojen vedenpuoleisella reunalla lentäneistä vesisiipoista jäi kuuluvuusalueen ulkopuolelle. Eniten vesisiippoja havaittiin kosteikon itäreunalla sekä kosteikon eteläreunalla. Vesisiipat saalistivat kumpanakin havaintoyönä samoilla alueilla ilmeisesti kuoriutuvia surviaissääskiä ja vesiperhosia.

Pohjanlepakkoita havaittiin tyypillisen tapaan yksittäin tai pareittain ja myös pohjanlepakko-havainnot keskittyivät Lylynevan kosteikon alueelle. Tämän lisäksi pohjanlepakosta tehtiin detektorihavainto aivan alueen pohjoisosassa, jossa havaittiin saalistava pohjanlepakko metsäautotien päällä lentämässä. Pohjanlepakkoita havaittiin selvästi enemmän toisella las kentakierroksella, sillä ensimmäisellä havaintokierroksella tehtiin vain yksi pohjanlepakko-havainto. Kuunteluhavainnoita pohjanlepakkoista tehtiin yhteensä 6, mutta iso osa havainnoista todennäköisesti koski samoja paikkaa vaihtaneita yksilöitä. Havaituksi yksilömääräksi tulkittiin neljä yksilöä.

Selvityksessä ei havaittu lainkaan viiksi/isoviiksisiiippoja vaikka levinneisyyden perusteella lajiparia pitäisi alueella esiintyä melko yleisesti. Lajiparille on tyypillistä, että joillakin alueilla laji on jopa runsas, kun taas suuret alueet voivat olla lajiparin osalta asumattomia. Lajiparille ovat tyypillisiä suuret pesimäyhdyskunnat, jotka voivat olla pitkään asuttuina. Isoviiksisiiippaa pidetään metsälajina, mutta ilmeisesti tämäkin laji pesii Suomessa rakennuksissa.

Lylynevan keinotekoisien kosteikon rantavyöhykkeet ovat reheviä ja erityisesti alueen matalat poukammat ovat lepakoiden suosimia saalistusalueita. Rehevien rantavyöhykkeiden hyönteislajisto voi olla hyvin runsas ja hyönteisten yksilömäärät voivat olla korkeita. Suuri ravinto-kohteiden määrä houkuttelee lähialueella pesivät lepakot saalistamaan alueelle ja lepakoiden yksilömäärän perusteella kohdetta voi pitää lepakoiden tärkeänä saalistusalueena (Luokka II Eurobats).

Tutkimusalueen ympäristössä ei ole rakennuksia, joten alueella saalistavat lepakot joutuvat lentämään saalistusalueelleen kaukaa. Todennäköisesti selvityksessä havaitut pohjanlepakot pesivät jossain lähiseudun rakennuksessa. Alueella on myös muutamia kolopuuhaapoja, joita vesisiipat saattavat käyttää lepo tai pesimäpaikkoinaan.

Lepakkoyhdyskuntien sijainnin tarkka selvittäminen vaatii käytännössä aivan pihapiireihin ja rakennusten vieressä tehtävää havainnointia ja usein rakennusten ullakotilojen tarkastusta. Lepakkoyhdyskuntia seuraamalla on havaittu, että lepakot saattavat Suomessakin lentää useita kilometrejä saalistusalueelleen (mm. Lappalainen 2002), joten alueella havaitut lepakot saattavat saalistaa hyvin laajalla alueella.

Nykytietämyksen mukaan ainakin osa lepakoista muuttaa talveksi etelään talven viettoon. Osa lepakoista kuitenkin talvehtii Suomessa ja niiden elinmahdollisuuksien turvaamiseksi on ensiarvoisen tärkeää, että mahdolliset talvehtimispaikat selvitetään. Inventointialueella ei havaittu sellaisia luonnonympäristöjä (louhikoita, luolia), jotka olisivat mahdollisia lepakoiden talvehtimispaikkoja.

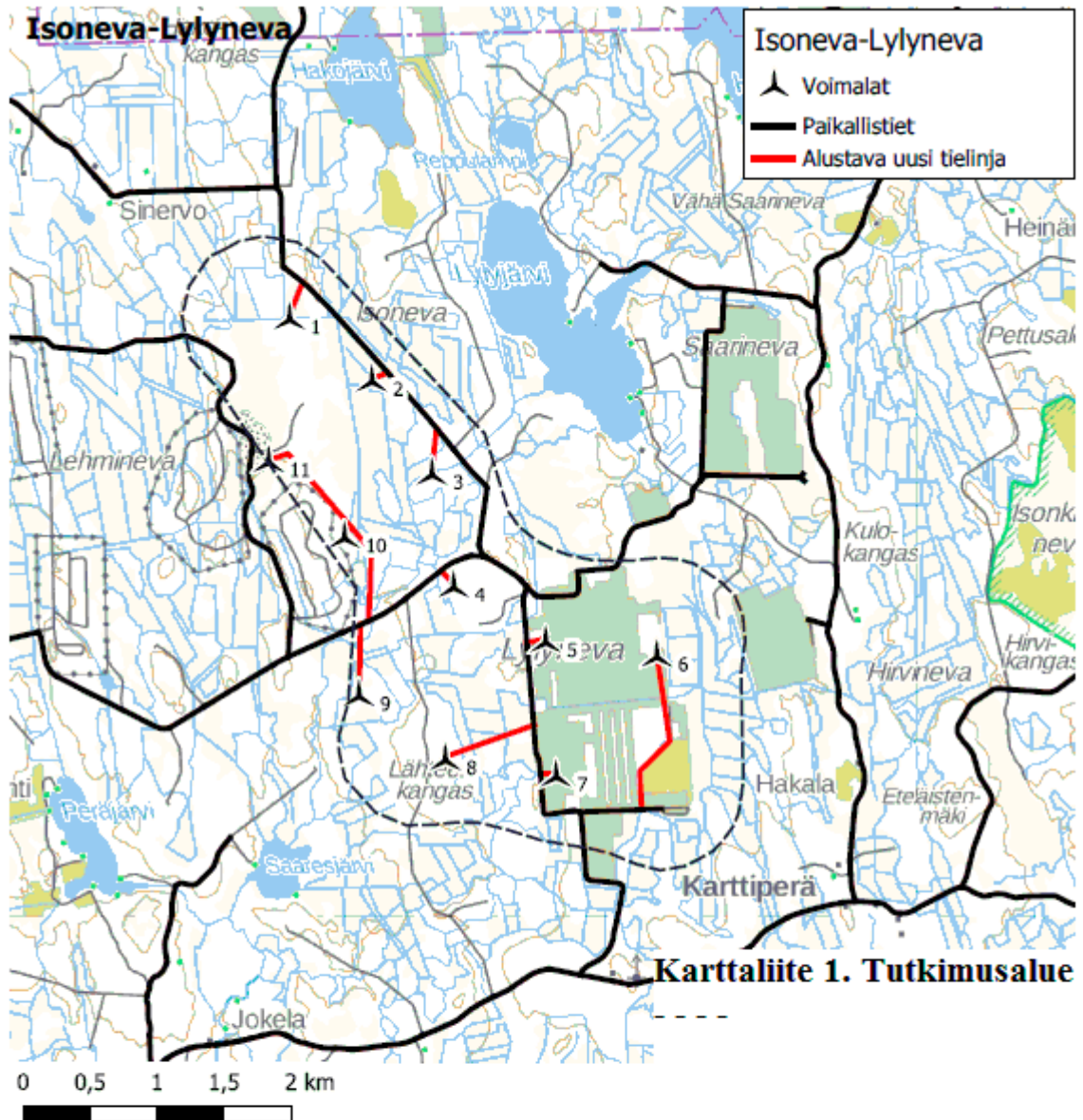
5. Lähteet ja kirjallisuus

- Arnold, E.N. & Burton, J.A. 1978: A Field Guide to the reptiles and Amphibians of Britain and Europe.
- Dietz, C., Nill, D. & Von Helversen, O. (2009): Bats of Britain, Europe and Northwest Africa. – A & C Black Publishers Ltd. 400 s.
- Hyvärinen, E., Juslén, A., Kemppainen, E., Uddström, A. & Liukko, U.-M. (toim.) 2019. Suomen lajien uhanalaisuus – Punainen kirja 2019. Ympäristöministeriö & Suomen ympäristökeskus. Helsinki. 704 s.
- Lacki, M.J., Hayes, J.P. & Kurta, A. (2007): Bats in Forest: Conservation and Management. – John Hopkins University Press. 352
- Lappalainen, M. 2002: Lepakot. Salaperäiset nahkasiivet. Tammi
- Mitchell-Jones, A.J. & McLeish, A.P. (toim.) (2004): 3rd Edition Bat Workers' Manual. – Pelagic Publishing. 178 s.
- Mossberg, B. & Stenberg, L. 2005: Suuri pohjolan kasvio. Tammi. Helsinki.
- Neuweiler, G. (2000): Biology of Bats. – Oxford University Press Inc. 320 s.
- Nieminen, M. & Ahola, A. (toim.) 2017: Euroopan unionin luontodirektiivin liitteen IV lajien (pl. lepakot) esittelyt. – Suomen ympäristö 1/2017: 1–278.
- Sierla L., Lammi, E., Mannila, J. ja Nironen, M. 2004. Direktiivilajien huomioon ottaminen suunnittelussa. Suomen ympäristö -sarja, nro 742. Ympäristöministeriö, Helsinki 2004. 113 s.
- Söderman, T. 2003: Luontoselvitykset ja luontovaikutusten arviointi – kaavoituksessa, YVA -menettelyssä ja Natura -arvioinnissa. Ympäristöopas 109. Suomen ympäristökeskus.
- Wermundsen, T. 2010. Bat habitat requirements – implications for land use planning. Dissertationes Forestales 111. University of Helsinki, Department of Forest Sciences. www.laji.fi Valtion ympäristöhallinnon ympäristötietojärjestelmä.
- www.karttapaikka.fi

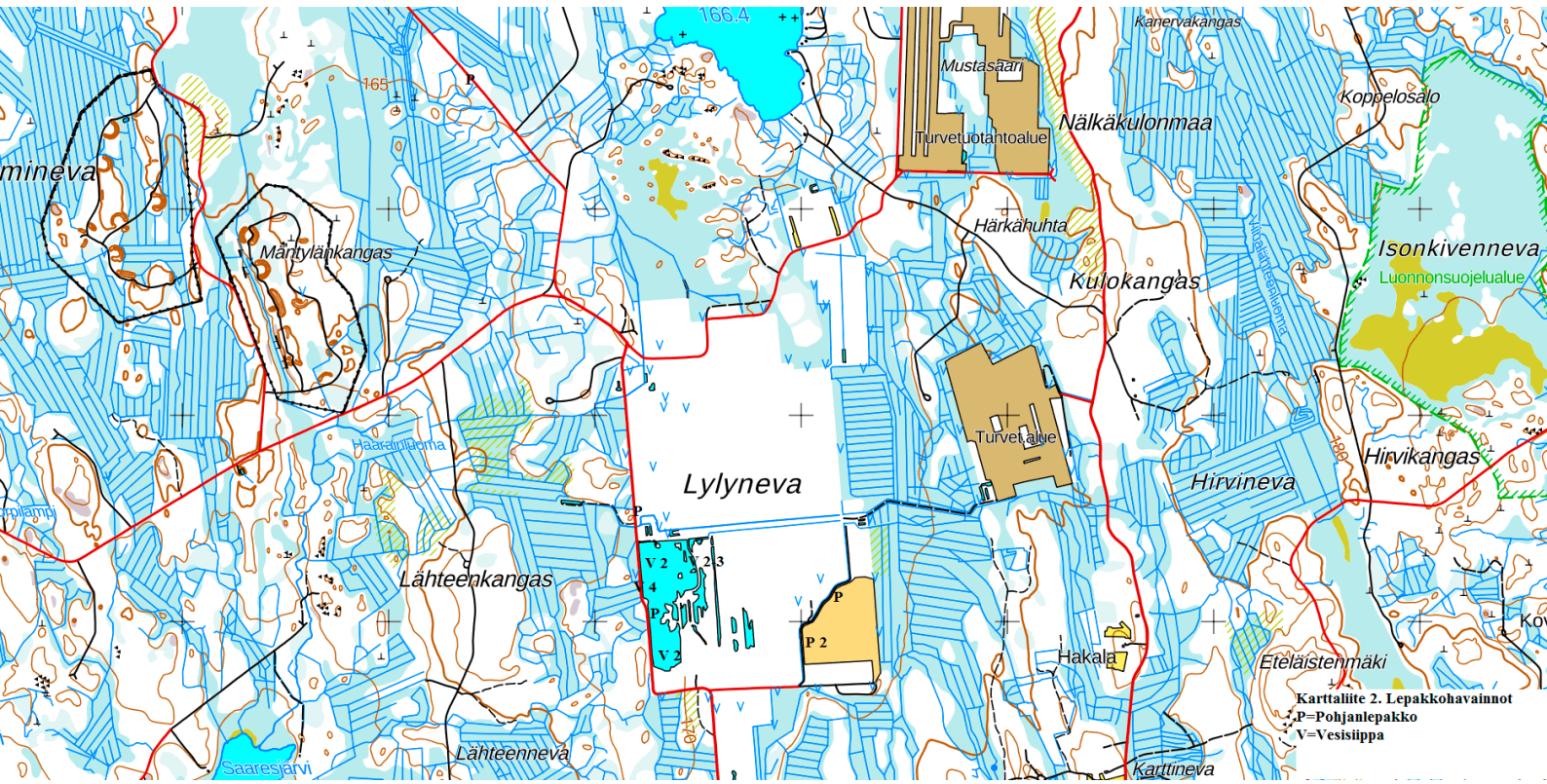
6. Liitteet

Karttaliite 1. Tutkimusalue

Karttaliite 2. Lepakkohavainnot

Liite 3. Lepakoiden käyttämien alueiden luokitteluperusteet

LEPAKOIDEN KÄYTTÄMIEN ALUEIDEN LUOKITTELUPERUSTEET

Lepakoiden käyttämien alueiden luokitteluperusteet Suomen lepakkotieteellisen yhdistyksen kartoitusohjeen mukaan (Suomen lepakkotieteellinen yhdistys ry 2012)

Luokka I: Lisääntymis- tai levähdyspaikka.

Ehdottomasti säilytettävä, hävittäminen tai heikentäminen luonnonsuojelulaissa kielletty

- Hävittämiselle tai heikentämiselle on haettava lupa ELY-keskukselta.
- Jos poikkeuslupa myönnetään, tulee lepakoille aiheutuvaa haittaa pienentää esimerkiksi asentamalla korvaavia päiväpiilopaikkoja, kuten pönttöjä.
- Suunnittelussa kannattaa ottaa huomioon suojeltuun kohteeseen liittyvät lepakoiden käyttämät kulkureitit ja ruokailualueet.

Luokka II: Tärkeä ruokailualue tai siirtymäreitti.

Alueen arvo lepakoille huomioitava maankäytössä (EUROBATS)

- Vahva suositus, jolla ei kuitenkaan ole suoraan luonnonsuojelulain suojaa.
- Tärkeä saalistusalue voi olla sellainen, jolla saalistaa monta lajia ja/tai alueella saalistaa merkittävä määrä yksilöitä.
- Aluetta käyttävä laji on harvinainen tai harvalukuinen.
- Alue on todettu tai todennäköinen siirtymäreitti päiväpiilon ja saalistusalueen välillä.
- Jos siirtymäreitti katkaistaan, tulisi toteuttaa korvaava reitti.
- Huomioidaan alueen lähellä sijaitsevat lisääntymis- ja levähdyspaikat

Luokka III: Muu lepakoiden käyttämä alue.

Maankäytössä mahdollisuuksien mukaan huomioitava alueen arvo lepakoille.

- Alue on lepakoiden käyttämä, mutta laji ja/tai yksilömäärä on pienehkö.
- Ei mainittu luonnonsuojelulaissa
- Ei suosituksia EUROBATS--sopimuksessa